सर्वत्र नो वार्त्तमवेहि राजन्नाथे कुतस्त्वय्यशुभं प्रजानां। सूर्ये तपत्यावरणाय दृष्टेः कल्पेत लोकस्य कथं तमिस्रं ॥ १३ ॥ भक्तिः प्रतीच्येषु कुलोचिता ते पूर्व्वान्महाभागतयातिशेषे। व्यतीतकालस्त्वहमभ्युपेतस्त्वामर्थिभावादिति मे विषादः ॥ १४ ॥

सर्व्वत्रेति। हे राजन् त्वं नोस्माकं सर्व्वत्र सर्व्वस्मिन् वार्त्तं स्वास्थ्यमवेहि जानीहि त्वयि नाथे स्वामिनि सति प्रजानां जनानामशुभं दुःखं कुतोन कुतोपि सूर्य्ये भानौ तपति प्रकाशमाने सति तमिस्रमन्धकारं लोकस्य जनस्य नेत्रस्यावरणाय कथं केनप्रकारेणकल्पेतसमर्थं भवेत् ॥ १३ ॥ भक्तिरिति। हे महाभाग महाभाग्य प्रतीच्येषु पूज्येषुते तव भक्तिरनुरागः कुलोचिता कुलाभ्यस्ता त्वं तयापूर्व्वान् वृद्धानतिशेषे अतिक्रम्य वर्त्तसे तु परं अहं व्यतीतकालः व्यतीतोतिक्रान्तः कालः समयो यस्य स सन् अर्थिनोयाचकस्य भावात् त्वामभ्युपेतः प्राप्त इति हेतोर्मे मम विषादः खेदः ॥ १४ ॥